

1893-2019.

Gyülekezeti Hírmondó

2019. Karácsony

15. évf. 4. szám

„Az örökkévaló Ige testté lett” (Jn. ev. 1: 1-18.)

A karácsonyi történet Jézus emberi testbe öltözött megjelenése a földön, a Bibliában van megírva. Az évszázadok során, mindenütt ahová megérkezett a keresztyénség, a krisztusság, ott az emberi lélek és fantázia is meglódult és kezdte kiszínezni „átrajzolni” és vágyait is belevíve alakítani az első karácsonyi történet leírását a maga számára.

János apostol a hivatkozott fenti igehelyen maga is a Karácsonyt írja-írta meg, egészen rendkívüli módon. Mert a Jézus történet nála nem Betlehemben kezdődik, nem is a szűz Máriának

Jézus születéséről előzetes hírt hozó angyal szavával. Nem is az Ószövetség sok évszázaddal Jézus érkezése előtti próféciaik soraival. Még csak nem is Ádám és Éva őszeleink édenkerti bukására elhangzó isteni ítélettel, majd az ítéletet követő Jézusra utaló Szabadító megígéréssel! És nem is a teremtés első napjával, hanem azt is megelőzően! Mert „kezdetben volt az Ige az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige. Minden Őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal”.

Karácsony kezdete megelőzi a teremtés kezdetét. Megelőzi, mert Jézus, mint Ige volt a kezdetben, előbb, mint a világ teremtése. Isten előbb szólt, mint tett. És az óta is előbb szól, – így volt Jézus testesülésével is –, Jézus megváltó munkájával is, előbb szólt az IGE RÓLA, majd az Ige testté lett. Minden megvalósult, úgy ahogy Isten előre szólt.

Az Isten természetének kegyelmes működése ez, Isten előbb szól, hív, vár, kér, int és figyelmeztet (az Igén keresztül), majd azután tesz, azaz megvalósítja, amit akar. Így áld és ajándékozz, így int és büntet! A jó hírt is előre meghirdeti épp úgy az ítéletét és vár – ez Isten adventje – várja, mit válaszol szavára az ember. Megígérte a testté lett IGÉT, Jézust eljönni hozzánk és közénk. Eljött Jézus, „de a sötétség és az övéi nem fogadták be,” (vendégfogadó hely sem volt számára!) amikor eljött. A világ nem ismerte meg!” „Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.”

Áldott, boldog, békés és örvendező Karácsonyunk lesz, ha befogadjuk Őt, Jézust és így Isten fiaivá lévén hit által magunk is örömmondói leszünk Krisztus Urunknak.

Dicsőség Ő neki örökkön örökké!

2019. Karácsony

Takaró Tamás
lelkipásztor

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Budai Kevin Noel testvérünket.

Eltemettük:

Kutrucz Józsefné és Zwickl Mátyásné testvéreinket.

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei:

November 8-9. Fifa és férfikör közös csendes-hétféje Úrkúton.

November 18-22. Takaró Tamás Dunaszentgyörgyön evangelizál.

November 24. Takaró Tamás és Takaró Tamás Dániel kárpátaljai jószolgálati útja.

November 25-29. Adventi esték előkészítő istentisztelet gyülekezetünkben Takaró Tamás szolgálatával.

December 2-6. Takaró Tamás Karcagon evangélizál.

December 8. Takaró Tamás Dániel bemutatkozó prédikációja.

December 10. A férfikör és Fifikör szeretetvendégséggel egybekötött karácsonyi ünnepe.

December 15. Asszonykarácsony szeretetvendégséggel.

December 20. Ifjúsági csoportjaink karácsonyi ünnepe.

December 22. Lelkészcserélés gyülekezetünkben.

December 22. A gyülekezet hittanos gyermekeinek szolgálata az istentiszteleten.

December 22. Énekkarunk karácsonyi koncertje. Kórusunk karácsonyi ünnepe terített asztal mellett.

December 25. Karácsony I. napja. Úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet.

December 26. Karácsony II. napja. Úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet.

December 31. Óévzáró, hálaadó istentisztelet.

Az elkövetkező hónapok gyülekezeti eseményei

Január 1. Évnyitó, áldást kérő istentisztelet.

Január 20-25. Egyetemes imaheti sorozat a kerület protestáns felekezeteinek részvételével.

Február 23. Néhai Takaró Károly igehirdetése felvételről.

Március 1. Bibliavasárnap.

Április 6-9. Nagyheti előkészítő sorozat.

Április 10. Nagypéntek. Úrvacsorával és kórus szolgálattal egybekötött ünnepi istentisztelet.

Április 12. Húsvét I. Úrvacsorával és kórus szolgálattal egybekötött ünnepi istentisztelet.

Április 13. Húsvét II. Úrvacsorával és az ifjúsági kórus szolgálattal egybekötött ünnepi istentisztelet.

Közlemény

Augusztus 31-én ünnepélyesen használatba vettük úrkúti konferencia központunkat. Nyolc év alatt megépítettük, átalakítottuk és berendeztük az épületeket. Most azonban szembe kell nézni annak működtetésével is. A megépítéshez tudunk nagyon komoly pályázati pénzeket szerezni, de a működtetéshez nincs pályázati forrás lehetőség. Azt nekünk kell előteremteni. Kérjük ezért híveink céladományait „ÚRKÚT” megnevezéssel folyamatosan! Akár banki átutalással, akár csekkbefizetéssel, akár a lelkeszi hivatalban nyugta ellenében történik is az, tüntessük fel „ÚRKÚT” megnevezését. Köszönjük a megértést, köszönjük azoknak, akik kérés nélkül is adtak e célra a múltban is és kérjük, hogy minél többen kapcsolódjunk be úrkúti központunk fenntartásába és működtetésébe, Isten dicsőségére!

Karácsony

Juhász Gyula: Betlehem

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Ki Betlehemben született ez este,
A jászol almán, kis hajléktalan,
Szelíd barmok közt, édes bambino,
Kit csordapásztoroknak éneke
Köszöntött angyaloknak énekével.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Hogy anyja az Úr szolgáló leánya
És apja ács volt, dolgozó szegény.
És nem találtak más födélt az éjjel
A városvégi istállón kívül.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Kit a komor Sibillák megígértek,
Kit a szelíd Vergilius jövendölt
S akit rab népek vártak, szabadítót.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
A betlehemi kisdéd jászolára,
Amely fölött nagyobb fény tündökölt,
Mint földi paloták fölött.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Augustus Caesar birodalma elmúlt,
Az ég és föld elmúlnak, de e jászol
Szelíd világa mindent túlragyog.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Ki rómaihoz, barbárhoz, zsidóhoz,
A kerek föld mindegyik gyermekéhez
Egy üzenettel jött: Szeressetek!

Ó emberek, gondolatok ma rá,
És hallgassátok meg az angyalok
És pásztorok koncertjét, mely e szent éj
Ezerkilencszázhuszonhároméves
Távolságából is szívünkbe zeng.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
S gondolatok rá holnap és áldott
Napján e múltó életnek s legyen
A betlehemi énekből öröm,
A karácsonyi álomból valóság
És békessége már az embereknek!

Wass Albert: Angyalka

Feketén készülődött a karácsony. Reggel óta szünet nélkül csorgott az eső, s a kisváros csatakos utcáin hideg köd tapadt a házfalakhoz. Az emberek föltúrt gallérral, morcosan siettek, s ázott, ócska ruháikban még soványabbaknak és éhesebbeknek látszottak, mint máskor.

A rendőrség épületében rosszkedvű homály uralkodott. A főnök indulatosan csapkodta az ajtókat egész nap, s az írnök behúzott nyakkal hajolt az asztala fölé, csak lopva mert néha a falórára pislogni. Iszonyú lassan mászott az idő. Öt perccel négy előtt a főnök kilépett a belső irodából. Kabát volt rajta és kalap.

- Kimegyek levegőzni, Krájnik - mordult rá az írnökra. - ha ötig nem jövök vissza, hazamehet. Jelentés?

A sovány írnök buzgó igyekezettel szökött fel székéről.

- Semmi fontos főnök úr. Az öreg Garami két hete nem jelentkezett...

A hatalmas rendőrfőnök hangja úgy csattant a nyaka közé, mint a mennydörgés.

- És ezt csak most jelenti? Behozatni a vén bitangot! Büntetőcellába vele! Tán azt hiszi a vén semmirevaló, hogy amiért törvényszéki bíró volt annak idején, most nem kell engedelmeskedjék a törvénynek? Majd megtaníjtuk! Ahelyett, hogy hálás lenne, amiért kiengedték a munkatáborból, s megúszta annyival, hogy hetenként egyszer jelentkeznie kell! Most már az is sok neki! Mihelyt bejön a járőr, küldje ki utána! Érti?

- Igenis - hebegte az írnök, s a főnök haragtól fújtatva kidübörgött az irodából.

Az ajtót döngve csapta be maga után.

Kint esett az eső. A hatalmas úr föltúrta kabátján a gallért, s lassú léptekkel megindult az utcán. A ködszagú, nyirkos levegő jólesett, s ahogy zsebre dugott kezekkel, maga elé bámulva haladt, megpróbált nem gondolni semmire. Arra sem, hogy karácsony van. A múltra sem.

Semmire. De a léptei súlyosak voltak, s vállait valami nyomta láthatatlanul.

Ázott kis olcsó ruhában sovány leányka haladt előtte az utcán, vállán karácsonyfát cipelt.

Alig lehetett több tíz esztendősnél. Nagy volt számára a fenyő, s nehéz, alig vonszolta magát alatta. Harisnyátlan, vörösre fázott lábán, nagy elnyűtt munkásbakancsot viselt.

Időnként megállt, letette a fát, és kékre fagyott kezeit szájához emelte. A rendőrfőnök lassan utolérte, és megállt mellette.

- Kinek viszed azt a fát? - kérdezte haragosan.

A leányka ijedt szemekkel nézett föl reá. Szemei kékek voltak és nagyok.

- Haza, nagyapóhoz rebegete félénken. - Nagyapó beteg. A temető szélén vágtam. Nem szabad?

- Miért ne lenne szabad... - morogta a főnök bosszúsan.

Valami furcsa, megmagyarázhatatlan érzés fogta el, ahogy azokba a kék szemekbe nézett.

- Hol laktok?

-A Rigó utcában.

A hatalmas ember körülnézett. Üres volt az utca, és félig már sötét. Hirtelen lehajolt és megmarkolta a fát.

- Majd én viszem - dűnnyögte valami furcsa szégyenkezéssel a hangjában - nehéz neked.

A kislány ámulva nézett föl reá, a szeme ragyogott.

- Milyen jó ember maga!

- Gyere! - morogta a főnök, és megindult a Rigó utca felé, vállán a fenyővel. Szó nem esett közöttük egész úton. Egy ház előtt a leányka megállt.

- Itt lakunk - mondta - hátul...

A főnök is megállt, és a fenyőt letette maga mellé a falnak támasztva. Szótlanul nézték egymást egy pillanatig.

- Köszönöm, hogy olyan jó volt... - kezdte a leányka bizonytalanul, de a rendőrfőnök legyintett. Szinte gorombán mondta:

- Ne köszönj semmit. Csak emlékeztetted valakire, ennyi az egész. Nekem is volt egyszer egy kislányom, olyan, mint te...

A goromba hang furcsán ellágyult, s a leányka csodálkozva nézett föl a nagy erős emberre.

- Hol van most?

- Meghalt.

Csönd volt a szó után, mély és sötét csönd. Csak az esőt lehetett hallani, ahogy alácsorgott a háztetőről.

- Akkor az égben van - szólalt meg a kislány tárgyilagosan.

- Ott van az én apukám is, meg anyukám is. Biztosan együtt vannak ott most, és az ő kislányuk, a maga kislánya ott fönt... Nem jön be? - kérdezte hirtelen. - nagyapó örvendene, s én is...

Segíthetne nekem földíszíteni a karácsonyfát...

Aztán énekelnék egy kicsit, ahogy karácsonykor szokás...

A nagydarab ember lehajtotta a fejét, és egy pillanatra félrefordult. Mintha egy könnycseppet törölt volna ki a szeméből.

Aztán lehajolt a fenyőfáért.

- Gyerünk hát! - mondta, és a hangja furcsa volt, mély és halk, és egészen más, mint azelőtt...

A leányka kinyitotta a kaput, és előrement. Megkerülték a házat.

- Még azt sem tudom, hogy mi a neved - szólalt meg a rendőrfőnök, mikor a hátsó ajtóhoz értek.

- Angyalka - felelte a kislány, és kezét rátette a kopott kilincsre.

- Így szólítanak az emberek. Egyébként Rozi a nevem, csúnya név, ugye? Legyünk csöndesen, hátha nagyapó alszik...

Óvatosan kinyitotta az ajtót és belesett. - Jöjjön!

- suttogta halkan. Aztán elakadt a szava és egy pillanatig döbbenve nézett.

- Valami baj van? Beteg talán? A rendőrfőnök halálos sápadt volt, és reszketett. S a szemei... a szemei olyanok voltak, mint aki kísértetet lát.

- Beteg? - ismételte meg a leányka ijedten a kérdést. A rendőrfőnök megrázta a fejét, és szótlánul belépett a nyitott ajtón, vállán a

karácsonyfával. A szegényesen berendezett szűk kis szobában egy árva villanykörte égett, fénye hideg volt és kietlen. A szoba sarkában ócska vaságyon, fehér hajú, sovány öregember aludt a falnak fordulva.

A főnök odatámasztotta a fenyőfát a fal mellé.

- Nincs tűzrevalótok - kérdezte dörmögve, és állával a sarokban álló pléhkályha felé bökött. A leányka betette az ajtót.

- Van egy kevés, de takarékoskodni kell vele - súgta. A szekrény alól előhúzott egy fából készült karácsonyfatalpat, és az asztalra tette.

- Ide tesszük a karácsonyfát, jó?

A főnök föltette a fenyőfát a talpra. A leányka kinyitotta a szekrényt, és elővett egy papírdobozt.

- Amíg nagyapó alszik, földíszítjük a fát - súgta és odatette a dobozt az asztalra. Használt karácsonyfadísz volt benne. A szekrényajtó nyikorgására az öregember ott az ágyon megmozdult, köhögni kezdett, majd nehézkesen átfordult a másik oldalára. Szemei lassan megnyíltak és keresve tapogatták végig a szobát. Aztán megakadtak a rendőrfőnökön és nem mozdultak többet.

Nagyapó - újságolta a kislány lelkendezve - ez a jó bácsi segített nekem hazahozni a fát!

Nagyon jó bácsi, nagyapó, neki is van egy leánykája fönt az égben, ahol anyuék vannak, és én behívtam, hogy legyen velünk karácsony estéjén... Ugye jól tettem nagyapó?

- Jól tetted, Angyalka - felelte az öregember halkan, anélkül, hogy levette volna szemét a rendőrfőnök arcáról. - tessék leülni rendőrfőnök úr...

Köhögés rázta meg, görcsös, csúnya köhögés.

A rendőrfőnök néhány pillanatig döbbenve nézte hamuszürke arccal. Aztán lassan odament az ágyhoz.

- Nem tudtuk, hogy beteg, Garami úr - mondta halkan. - Hívatott orvost?

A volt törvényszéki bíró megrázta a fejét a gyűrött párnákon.

Kár nekem az orvos - hörögte - tudom én azt. Az idő eltelt fölöttem. Mindannyiunk fölött eltelik egyszer.

Ebben az egyben nincs különbség közöttünk...

A köhögés miatt alig lehetett megérteni a szavait. A rendőrfőnök lassan leült az ágy melletti székre és arcát a tenyereibe hajtotta. Csönd volt, csak a beteg ziháló hörgése hallatszott, s az ezüstpapír-láncocskák halk nesze, ahogy a kislány ott az asztal mellett egymás után aggatta őket a karácsonyfára.

- Három gyertyavégem is van még! - szólalt meg boldog, csilingelő hangon, mikor befejezte a díszítést.

- Csak átszaladok Sánta nénihez gyufáért, s aztán boldog karácsony lesz, és énekelünk!

Alig csukódott be az ajtó, a beteg megszólalt megint. Rekedten, akadozva:

- Meghalni... nem rossz... az olyannak, mint én vagyok... csak... azt tudnám... Angyalkával mi lesz? Mi lehet belőle a maguk világában... rendőrfőnök úr? ... Az Angyalkából?...

A rendőrfőnök néhány percig hallgatott. Amikor megszólalt a hangja komoly volt és szelíd:

- Nekem is volt egy leánykám - mondta. Angyalkának hívtuk őt is. Ekkora volt éppen, amikor... amikor meghalt. A háború vitte el...

- Sok mindent elvitt a háború - felelte a beteg.

- A családomat - mondta a főnök, és a hangja keserű volt.

- Az enyémet is... csak ő maradt. Angyalka. Kinek maradt? - tette hozzá a kérdést zihálva. - nekem, aki elmegyek?...

Aztán csönd volt a két magányos ember körül a szobában. Az emlékek árnyéka ránehezedett a csöndre, sötét, fekete, vérbe fagyott árnyékok, s az asztal közepén álló árva kis karácsonyfán didergett az ócska ezüstdísz. Könnyű, futó léptek hallatszottak kint, s a rendőrfőnök hirtelen fölkapta a fejét.

- Miatta ne aggódjon, Garami úr - mondta sebesen, s a hangja rekedt volt és fojtott.

- Angyalka az én leányom lesz, örökbe fogodom...

Az ajtó megnyílt.

- Itt a gyufa! - csilingelte örömtől lelkesen a kislány.

- Most meggyújtom a gyertyákat, nézzék!

A csöndben hallani lehetett a gyufa sercegését. Az öregember feje lassan megmozdult, s egy kép felé fordult a falon. Katonatisztet ábrázolt a kép.

- Ez volt az apja - motyogta halkan.

- A rendőrfőnök ránézett a képre, aztán lehajtotta a fejét.

- Magának ellensége volt... - suttogta a beteg lázas szája.

A három kis gyertyacsonk apró, sárga lánggal égett a karácsonyfán.

Félénk, szomorú kis lángok voltak, de égtek mégis.

- Most énekeljünk! - szólalt meg a kislány a karácsonyfa mellett.

A rendőrfőnök fölállt.

- Kezdd el, Angyalka! - mondta szelíden.

Mikor a rendőrrjárőr durván berúgta a Garamilakás ajtaját, döbbenve torpant meg a küszöbön.

A hatalmas és félelmetes rendőrfőnök ott állt összetett kezekkel egy olcsó kis karácsonyfa előtt, mellette egy vézna, csillogó szemű leányka, és együtt énekelték a karácsonyi dalt. Az ének elakadt, a leányka szeme nagyra nyílt, ijedtre, az egyenruhák gombjai hidegen csillogtak.

- Tegyétek be az ajtót! - mordult rá a rendőrfőnök az őrjáratra. - nem látjátok, hogy karácsony van?

- Aztán intett. - Énekeljete!

Ezüstös tiszta csengéssel emelkedett föl Angyalka hangja a fűtetlen, szegényes szobából, föl, föl a magasságos ég felé, s néhány pillanatig egyedül szálldosott, mint egy árva, Istenhez menekülő galamb. De aztán lassan, tompán, mintha mély és sötét pincéből jött volna, követni kezdte énekét a férfiak dörmögő hangja is, s a dal hömpölygött, áradt, nőtt, emelkedett, míg végül is egyetlen hatalmas zsoldtárrá forrva

betöltötte a szobát s az egész sötét, hideg világot.

S a három kis pislákoló gyertyavég fénye szelíden csillant meg a marcona férfiak megkönnyesedő szemeiben. A beteg vénember ott hátul az ágyban lehunyta a szemeit.

Valami mégis megmaradt - suttogta halkán -, az emberi szív.

Köszönöm, Isten...

Jókai Mór: Melyiket a kilenc közül?

Élt egyszer egy szegény csizmadia itt ebben a nagy Pestvárosban, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni.

Nem azért, mintha az emberek összebeszéltek volna, hogy ezentúl ne viseljenek csizmát, nem is azért, mintha a magisztrátus megparancsolta volna, hogy ezentúl a csizmákat fele áron kell adni, munkát is jót csinált a jámbor, maguk a vevők panaszolkodtak, hogy nem bírják elszagtatni, amit ő egyszer megvarr: volt is dolgoztatója elég, fizettek is becsülettel, egy sem szökött meg kifizetetlen árjegyzékkel, és János gazda mégis – mégis – nem tudott zöldágra jutni, ahogy németül mondják, sőt nemnéha közel volt hozzá, hogy akármiféle száraz ágat jónak találjon arra, hogy onnan nézegessen le. – Hanem persze ez csak szóbeszéd volt nála; János gazda igaz keresztyén ember volt, s keresztyén ember nem akasztja fel magát, akármilyen szorongatott állapotban legyen is.

Azért nem tudott tudniillik semmi gazdagságra jutni János mester, mert másfelől az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben rendszerint született neki egy gyermeke, hol egy fiú, hogy egy leány, és az olyan egészséges volt, mint a makk.

– Ó, én uram Istenem! – sóhajtozék gyakran János mester minden újabb számnál, amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc; mikor lesz már e hosszú sor után punktum? Egyszer azután eljőve a

kilencedik; az asszony meghalt, és azután ott volt a punktum.

János mester egyedül maradt a kilenc gyermekkel a világon.

– Hej, sok van azzal mondva.

Kettő, három már iskolába járt, egyet, kettőt járni kellett tanítani, másikat ölben hordozni, kit etetni, kinek pépet főzni; emezt öltöztetni, amazt megmosdatni és valamennyire keresni! Bizony édes atyámfia, ez nem csekély hivatal: próbálja csak meg valaki.

Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! Mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! Mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva apróbb, nagyobb, szöszske, barna, emberforma fejekkel!

– Ó, én uram és Istenem, de megáldottál engemet; – sóhajtozék magában elégszer a jámbor kézműves, mikor éjfélén is túl ott ütötte a mustával a talpat a tőkénél, hogy ennyi lélek testét táplálhassa, s hurítgatta hol egyiket, hol másikat, a ki álmában rosszul viselte magát. Kilenc biz ez, egész kerek kilences szám. No de hála érte az úristennek, még nincsen ok a panaszra; mind a kilenc egészséges, jó erkölcsű, szép is, jó is, épkézlábbal és gyomorral megáldva; s inkább kilenc darab kenyér, mint egy orvosságos üveg, inkább kilenc ágy egymás mellett, mint egy koporsó között; az úr Isten őrizzen meg tőle minden érzékeny apát, anyát, még akinek nyolc marad is, ha egyet elvesznek belőle.

Nem is volt János mester gyermekeinek semmiféle szándékuk a meghalásra; az már el volt végeztetve, hogy ők mind a kilencen keresztül dolgozzák magukat az életen, s nem engedik át helyüket senkinek; nem ártott azoknak sem az eső, sem a hó, sem a száraz kenyér.

Egy karácsonyestén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, mindenféle kész munkákat vitt haza, kevés pénzecskét szedett be; ami ismét a mesterségéhez, meg a napi

szükségek fedezésére kellett. Hazafelé futtában minden utcaszegleten látott aranyos, ezüstös báránycákkal, cukorbabákkal rakott asztalokat, amiket jámbor kofák árulgatnak olyan gyermekek számára, akik magukat jól viselik; meg is kérdik elébb, hogy a rossz gyermekeknek ne adjanak el belőle; János mester egy-egy helyen meg is állt: talán venni kellene belőle? Micsoda? Mind a kilencnek? Az sok volna. Egynek vegyen? Hogy a többi azután irigykedjék rá. Nem; majd ad ő nekik más karácsonyi ajándékot, szépet is, jót is, ami el sem török, el sem kopik, s aminek valamennyi örülhet, mégsem veheti el a másiktól.

– No gyerekek: egy, kettő, három, négy; mind itt vagytok, – szólt, haza érkezve kilencfejű családjá körébe. – Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsonyestéje? Ünnepe ám ez. Nagyon örvendetes ünnepe. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyerekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvették a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítalak benneteket arra a nagyon szép énekre, amit én tudok. Nagyon szép éneket tudok ám; erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak!

Az apróságok nagy zsvivajjal kapaszkodtak apjuk ölébe, nyakába; majd lehúzták azért a szép énekért.

– No! Mit mondtam! Ha jól viselitek magatokat. Aztán szépen sorba kell állni. Így ni, amelyik nagyobb, előbbre, amelyik kisebb, hátrább.

Úgy szépen sorba állította őket, mint az orgonasípokot. A két legkisebb az apa térdére és karjára jutott.

– Már most csendesség! Majd én előbb elénekelem: ti pedig majd aztán utánam.

Azzal komoly áhítatos képpel, levéve zöld sipkáját fejről, elkezdé János mester azt a szép hangzatos éneket, ami így kezdődik:

„Krisztus urunknak áldott születésén...”

A nagyobb fiúk és leánykák az első hallásra megtanulták a dallamot, több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félrevitték a dalt, s ki-

kimentek a taktusból, végre mindnyájan tudták azt, s az volt aztán a nagy öröm, mikor mind a kilenc egyszerre vékonyan és vékonyabban zengedezé azt a szép dalt, amit maguk az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán, s talán még most is énekelnek, amidőn ilyen szép kilenc ártatlan lélek őszinte örömeinek harmóniás hangja kéri onnan felülről a visszhangot tőlük?

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek ott fenn a mennyben.

Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag nőtelen úr lakik, egymaga kilenc szobában: egyikben ül, a másikban alszik, a harmadikban pipázik, a negyedikben ebédel; ki tudná, mire használja a többit?

Ennek sem felesége, sem gyermeke, hanem van annyi pénze, hogy maga sem tudja, mennyi?

Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült ez este, és azon gondolkozott, hogy miért nincs az ételnek íze? Miért nincs a hírlapokban semmi érdekes? Miért nincs e nagy szobákban elég levegő? Miért nincs a ruganyos ágyban csendes álom? Amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett elébb lassan, aztán mindig erősebben hangzani föl hozzá ama vidámságra ösztönző ének.

Eleinte nem akart rá ügyelni, hogy majd vége szakad, hanem a mikor már tizedszer is újra kezdtek, nem állhatta tovább a dolgot.

Összemorzsolta kialudt szivarát, s lement maga hálókabátban a csizmadia szállására.

Éppen végezték azok a verset, amint benyitott hozzájuk, s János mester egész tisztelettel kelt fel a nagy úr előtt háromlábú székéről.

– Kend János mester a csizmadia, ugye? – kérdé tőle a gazdag úr.

– Igenis szolgálatjára, nagyságos uram, parancsol egy pár fénymázás topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend János mester, én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül, én azt fiammá fogadom, felneveltetem, eljár velem utazni külföldre, lesz belőle úr, a többieket is segítheti.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra; nagy szó volt az! Egy gyermeket úrrá tenni. Kinek ne ütne ez szeget a fejébe?

– Hogyne adná? Persze, hogy odaadja! Hiszen az nagy szerencse.

– No válasszon kend közülük hamar egyet; aztán menjünk. – János mester hozzáfogott a választáshoz:

– Ez a Sándorka. No ezt nem adom. Ez jól tanul; ebből papnak kell lenni; a második: ez leány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben, enélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi: ez meg egészen az anyja formája, mintha csak őtet látnám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint leány következik, ez semmi; azután itt van a Palika. Ez volt az anyjának legkedvesebbje; ó, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám; no ez a kettő meg még nagyon kicsiny, mit csinálna velök a nagyságos úr?

Úgy járt, hogy már a végére ért, még sem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé; de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja, melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! válasszatok magatok; melyitek akar elmenni, nagy úr lenni, kocsiban járni? szóljatok no; álljon elő, aki akar.

A szegény csizmadia majd elfakadt már sírva, ahogy ezt mondta; a gyerekek azonban e biztatás alatt apródonként mind a háta mögé huzódtak; ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogta meg apjának, úgy kapaszkodott bele, s bujt a nagy úr elől.

Utoljára János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet, nagyságos uram, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de gyerekeket egyiket sem adhatom senkinek, ha már az úr Isten nekem adta őket.

A gazdag úr azt mondta rá, hogy ő lássa, hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel ide alatt, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért.

János mester soha még csak kimondva sem hallotta ezt a szót „ezer pengő”, és most a markába nyomva érzé.

A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni, János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezer forintos banknótán, s azután elcsukta azt félelmesen ládájába, a kulcsot zsebébe tette és elhallgatott.

Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni.

A nagyobb gyerekek mogorván kuporodtak le a székre, a kisebbeket csitítgatva, hogy nem szabad énekelni; a nagy úr odafenn meghallja.

Maga János mester hallgatva járt fel s alá a szobában, s gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedvence volt, mikor odament hozzá, s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra a szép énekre, mert már elfelejtette.

– Nem szabad énekelni.

Azután leült duzzogva a tőkéhez, elkezdett buzgón szabdalni; addig faragott, addig szabdalt, míg egyszer azon vette észre magát, hogy maga is el kezd dudolni: „Krisztus urunknak áldott születésén”.

Először a szájára ütött, hanem azután megharagudott, nagyot ütött a mustával a tőkére, kirugta maga alól a széket; kinyitotta a ládát, kivette az ezer forintost, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! Instálom alássan, vegye vissza a pénzt, hadd ne legyen enyim, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az több ezer forintnál.

Azzal letette az asztalra a bankót s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit,

sorba állítá orgonasíp gyanánt, közjük ült alacsony székére, s rákezdék tiszta szívből újra: „Krisztus urunknak áldott születésén.”

S olyan-olyan jó kedvük volt, mintha övék volna az a nagy ház. Akié pedig volt az a nagy ház, nagy egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkozott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban.

Kitekintő

Évfordulók december 15 – március 15-ig

1944. december 15. 75 éve

Adolf Eichmann német SS-Sturmbannführer utasítására Budapestről elindult a rablott kincseket szállító "Aranyvonat".

1894. december 17. 125 éve

Először jelent meg az Új Idők című képes szép-

irodalmi hetilap Herczeg Ferenc szerkesztésében.

1944. december 25. 75 éve

A szovjet csapatok bekerítették Budapestet, ezzel megkezdődött a magyar főváros csaknem két hónapig tartó ostroma.

1914. december 27. 105 éve

Meghalt Herman Ottó természettudós, ornitológus, néprajzkutató, régész, politikus, polihisztor.

1855. január 5. 165 éve

Meghalt Pollack Mihály építőművész, a Nemzeti Múzeum és a Vigadó építője.

1800. január 11. 220 éve

Megszületett Jedlik Ányos István pap, fizikus, az elektromotor, a szódavíz-előállító készülék és a dinamó feltalálója.

1945. január 13. 75 éve

Meghalt Szabó Dezső író, kritikus, publicista.

1270. január 20. 750 éve

Meghalt Özséb, az egyetlen magyar alapítású szerzetesrend, a pálos rend alapítója.

1860. január 27. 160 éve

Marosvásárhelyen meghalt Bolyai János matematikus (Appendix).

1945. január 27. 75 éve

Meghalt Szerb Antal író, irodalomtörténész (A Pendragon legenda, Utas és holdvilág, A világirodalom története).

1805. január 28. 215 éve

Meghalt Csokonai Vitéz Mihály költő, író, műfordító, színész (Dorottya).

1830. január 28. 190 éve

Megjelent Széchenyi István gróf Hittel című munkája.

1920. február 2. 100 éve

Meghalt Szinyei Merse Pál festőművész (Majális).

1960. február 9. 60 éve

Meghalt Dohnányi Ernő zeneszerző, zongoraművész, karmester.

1810. február 10. 210 éve

Megszületett Barabás Miklós festő, grafikus a magyar biedermeier festészet legjelentősebb művésze.

1825. február 18. 195 éve

Megszületett Jókai Mór író, mesemondó, újságíró, szerkesztő (Névtelen vár, A lőcsei fehér asszony).

Jókai Mór

1440. február 21. 580 éve

Kottaner Jánosné ellopta a Szent Koronát a visegrádi várból Erzsébet királyné megbízásából.

1440. február 22. 580 éve

Komáromban megszületett V. (Utószülött) László magyar király, aki lefejeztette Hunyadi Lászlót.

1645. február 24. 375 éve

Megszületett Felsővadászi I. Rákóczi Ferenc választott erdélyi fejedelem.

1920. március 1. 100 éve

A Nemzetgyűlés elsöprő többséggel választotta meg Magyarország kormányzójává Horthy Miklóst.

Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged”

(János 17:3.)

Pesterzsébet, 2019. október 13.

Takaró Tamás, esperes

„A SZENTLÉLEKTŐL INDÍTTATVA SZÓLTAK...”

Lectio: II. Péter levél 1; 16-21

„Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának. Mert amikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm: Ezt az égből jövő szótat mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen.

És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövetekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó;

hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”

Alapige: II. Péter levél 1; 16, 21

„Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának. (...) Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”

Kedves Testvérek! Ha egy hitű muszlimot megszólít egy ember és a Koránról kérdezi, akkor azt fogja az mondani, hogy a Korán az a könyv, amit a mennyben írtak, az angyalok hozták le a földre, és ők adták oda az utolsó próféta, Mohamed kezébe. Tehát a Korán, vallják, nem emberi mű, hanem isteni mű, éppen ezért egyrészt szent, másrészt tévedhetetlen könyv. Ezért minden hithű muszlim számára a Korán, mint szent könyv, meggyalázása, kigúnyolása, szent voltának megkérdőjelezése halált érdemlő bűn. És nem nézik el senkinek és meg se bocsájtják senkinek.

A keresztény kultúrkörben élők számára a Biblia nem így néz ki. Nyilvánvaló lenne, ha én most azt a tesztet gyakorolnám veletek, hogy mindenkinek a kezébe egy papírt adnék, egy hozzá való írószerszámmal és azt mondanám, hogy írd le egy vagy két mondatban, hogy szerinted neked mi a Biblia. Egy muszlim számára szent, mennyből való, angyalok hozták, próféta kezébe adták, ezért megkérdőjelezhetetlen.

A keresztény kultúrkörben nem így gondolkozunk és nem is így beszélünk általában a Bibliáról. Egyáltalán nem. Az már egy újabb nagy kérdés, hogy vajon a magyar, úgynevezett keresztény családokban van-e Biblia? Ha van, hol van? Mikor kerül kézbe, ha kézbe kerül egyáltalán? Nemhogy szent! Kézbe kerül-e egyáltalán? Kedves Testvérek! A magyar emberek általában kimondják, hogy a **Bibliát**

emberek írták, és igazat mondanak, ha ezt mondják. Mi nem azt valljuk, hogy a mennyben íródott, nem azt, hogy angyalok hozták. Emberek írták. De ha emberek írták, tehetik föl a logikus kérdést, mitől lenne akkor az ugyan szent? Hiszen, ha emberek írták, akkor abban lehet hiba is, tévedés is, mert az emberek hibáznak is és tévednek is. Meg egyébként is, hozzák a sokféle ellenérvet a Bibliával szemben, régen írták azt a könyvet, azóta már sokkal többet tudunk a világegyetemről, a földről, az életről, az emberről, mint amikor megírták tudtak róla. Más volt akkor a világkép és más ma, és ez is igaz. És amíg nem volt könyvnyomtatás, addig a Biblia könyveit úgy sokszorosították, hogy kézzel másolták, ami azt jelenti, hogy hibázhattak, és hibáztak is. A tudományok is óriásit fejlődtek azokhoz az időkhöz képest, amikor leírták a Biblia könyveit. Az akkori ismeretek, ahhoz képest a mai ismeretek, az akkori ismeretek fogalmai a mai fogalmakhoz képest óriásit változtak. Meg a történelmi kutatások is jutnak rendszeresen előbbre, és időről-időre találkoznak a történészek olyannal, hogy valami a Bibliában, mint történelmi vagy történelmi esemény a mai ismeretink, kutatásaink szerint nem pont úgy történt, és ez is így van. Aztán ott vannak a nyelvi változások, a bibliai könyvek írásakor, amelyek nagyon régen voltak, egy-egy nyelv mennyit változott. Mennyire más fogalmakat használnak ma a Biblia fordítók például, mert változott a nyelv, ahhoz képest, mint ahogy mondjuk Károli Gáspár idejében lefordítottak szavakat, kifejezéseket.

Szóval sok érvet lehet felhozni az ellen, hogy a Biblia szent könyv lenne. Sok érvet lehet felhozni az ellen, **hogy a Biblia hibátlan**, hiszen gyarló, tévedő emberek írták le azokat a könyveket. És akik leírták, azok nem voltak polihisztorok, akik minden tudással rendelkeztek volna. Sőt, akire Isten bármelyik könyv leírását rábízta, az a személyiségét is belevitte, az egyéniségét. Azt, hogy ő maga, aki írja ki, és

ezt nem tudta kikapcsolni egyetlen bibliai könyv írója sem. És bizony az ember soha nem steril állapotú, soha nem létezik egy olyan állapota az embernek, hogy teljesen steril, tiszta lenne. Soha nem tökéletes, minden embernek határai és korlátai vannak.

Aztán gondoljátok csak el, hogy a Biblia hatvanhat könyve szerzőit, íróit, közel ezer év választja el történelmi időben. Gondoljátok el, hogy jöttek egy-egy népből, egy-egy fajból, egy kultúrából, és hozták magukkal az őseik hiábavalóságait is, hozták magukkal az örökletes testi, lelki, szellemi adottságaikat is, és a Biblia írásakor, amikor egy-egy könyvet megírtak, ezt nem tudták kikapcsolni, mert nem lehetett. De sokkal izgalmasabb, hogy Isten egyiktől se kérte. A döntő kérdés, mégsem mindaz, amiket most felsoroltam a Biblia kapcsán, hanem az, hogy: **Ki és hogyan inspirált, hogyan használt egy-egy Biblia író?** Ki és hogyan? Miként inspirálta, amikor leírta azt a bibliai könyvet? Fontos dolog, amikor megszólal egy bibliai könyv leírója, de legfontosabb, hogy: **Ki szólaltatja meg őt? Ki beszél hozzá és vele?**

Nagyon érdekes ez a felolvasott alapige, azt mondja Péter, mintegy magyarázatképpen azokra, amiket én most felvettem: „*Mi nem mesterkélt meséket írtunk le, nektek Krisztus Jézusról.*” (Nem azt, amit gondoltunk, nem találtunk ki semmit.) „*Hanem azt írtuk le, aminek test szerint szemlélői voltunk, mint Jézus tanítványai, akik vele jártunk és hallottuk őt.*” Kedves Testvérek, a lényeg ez, hogy **a szentírók Isten Lelke ihletésére írtak**, és Isten Lelke ihletésére írták le azt, ami most a kezünkben ott van. Minden emberi jogos kifogás, vélekedés ellenére és mellett is. **A Szentlélek szólaltatta meg őket, Isten maga inspirálta őket, Isten maga hatott rájuk.** Ezért mondja, hogy a prófétai szó a Szentlélek munkája nyomán fogalmazódott meg.

Egyetlen próféta sem akarta leírni, amit leírt. Annyira nem, hogy Isten nagy prófétái félve tiltakoztak, amikor Isten megszólította őket,

elhívta és feladattal bízta meg. Nem találtok a Bibliában egyetlen olyan prófétát sem, aki próféta akart lenni. Hát még, amikor Isten megszólította őket és megmondta, hogy mi az, amit menjetek el és mondjatok meg a népnek. Nem véletlen olvassuk az Újszövetségben, éppen Jézus mondja a zsidó népnek: „*A prófétákat ti megöltétek.*” Miért? Mit mondtak? A magukét? Mindenki a bőrét mentette volna. Ők tudták, hogy ha csak kimondják azt, amit Isten ki akar velük mondatni, azért megölhetik őket. Meg is ölték őket. Mondja Jézus nekik: „*A prófétáitokat mind megöltétek.*” Mit gondoltok, a magukét mondták, azért? Dehogy azért! **Hanem azért, amit a Szentlélek inspirálására Istentől hallva, mondtak, akkor is, ha nem akarták.** Tudták, hogy az életük mehet rá és mégis kimondták.

A keresztyén egyház egyik legnagyobb bűne ma az Európában, hogy nem meri vállalni a prófétai szót. Erre mit mondott Jézus? „*Ha elveszíted a só ízedet, kiköplek a számból.*” Ezért köpi ki Isten az európai kereszténységet a szájából. És baj van minden templomban, minden istentiszteleten, ahol nincs prófétai szó, ahol keresztény „PC” van. Mózes nem akart a népe vezetője lenni, nem akart a fáraó elé menni, nem akarta azt mondani, hogy: „*Fáraó engedd el Isten népét, mert jön Isten ítélete.*” És nem akart ennek a népnek vezetője lenni. Isten, mikor elhívja Jerémiást, hogy: „*Amikor még elhívtalak az anyaméhben még meg sem voltál kiválasztotttalak, népek prófétájává tettelek.*” És megmondja a fiatal Jerémiásnak Isten, hogy mened kell és szólnod kell. Jerémiás könyörög, azt mondja: „*Uram ne, ne küldj engem, ne csináld ezt velem!*”

És valahol ott él mindenki, aki hisz benne az a tudat, hogy ha merem mondani Isten szavát, annak mindig van rizikója. A munkahelyeden is van rizikója. A baráti körödben is van rizikója, az ismerőseid között is van rizikója. Isten szava Mózes számára is, Jerémiásnak, Ézsaiásnak, Hóseásnak **ellenállhatatlan erejű parancs** volt,

amit mindegyik egy-egy **megrendítő, Istennel való találkozás** élményében élte át. És mondták betűről betűre, szóról szóra, hozzá nem téve, belőle el nem véve azt, amit Isten parancsolt, akart és mondott, üzent.

Nézzétek meg Jézus tanítványait, mind egy felsőbb hatalom ellenállhatatlan kényszerének engednek egy római világbirodalomban, és hirdetik a Jézus evangéliumát és viszik őket oroszlánok elé, és szurokba mártják és felgyújtják, és megölik a férfiakat és szétverik a keresztény közösséget, de akkor is mennek és mondják. Ahogy mondja egy helyen: **„Nem tehetjük, hogy ne mondjuk, amit láttunk és hallottunk.”** Te teheted, hogy nem mondd? Hallotta-e már a szádból valaha, valaki azt a csodálatos nevet, *„ami előtt minden térd meghajol”*, mondja Isten csodálatos igéje: Jézus. Hallotta valaki tőled? És mégis, hogy jár a szánk, hogy keresztény vagyok, pedig a keresztyén azt jelenti, hogy Krisztust követi. Pedig akit követek, annak a nevét biztos nem szégyellem mások előtt. Vagy mégis?

Kedves Testvérek! Olyan megrendítő dolgokat értettem meg erre az igére és igehirdetésre készülve, hogy lehet, egy kicsit visszaélek a türelmetekkel. Akármennyire is emberek voltak, akik megfogalmazták, leírták, mégse a magukét mondták, hanem azt, amit Isten rájuk bízott. És most mondom azt a mondatot, amit szeretnék egy kicsit körbejárni, mert nem könnyű se kimondani, se megérteni: **Isten személyének minden titkát, Isten hatalmának minden nagyságát, tetteit, szavait, emberivé szegényítette, hogy képesek legyünk rá, hogy valamit megértsünk belőle.** Emberivé szegényítette.

Jézust úgy küldi el a mennyből az Atya, hogy ezt olvassuk: *„Jézus szolgálai formát vett föl.”* Micsoda? Az ég királya? Mi az, hogy szolgálai formát vett föl? Gondoljátok csak el, **a mindenható Istenről mindent csak leszegényítve tudunk befogadni.** Hogy történik a karácsony? Ki jön el karácsonykor? Nem a

Jézuska jön el, az élő Isten testet ölt. Mit várnánk el egy Istentől, hogyan jön? Nézzétek, hogyan leszegényíti magát az Isten, hogy be lehessen fogadni. Egy birkaistállóba születik. Egy sötét, bűdös birkaistállóba, nem királyi palotába. Ki tudja milyen szegényes ruhácskákba öltöztette Mária.

Az Istennek transzformálnia kellett lefelé magát, hogy egyáltalán közel jöjjön ahhoz, hogy valamit megérthessünk abból a félelmetes titokból, hogy kicsoda az Isten és mit keres itt. **Testvérek, mindene szegényes, ami hordozza a legdrágább égi kincset, Jézust.** Amikor itt járt az Úr Jézus a földön egyszer megmutatta a mennyei dicsőséget. Felment a hegyre, ahol megjelent előtte Mózes és ott volt a három tanítványával. Jézus egy pillanat alatt átváltozott, fölvette a mennyei ruháját, és azt olvassuk, hogy olyan fény ragyogta körül, hogy földre esett mindenki a látványtól. Hogy kellett megszegényíteni magát a birkaistállóig, a rongyos ruháig, a bűdösig, a sötétig. **Ezt jelenti, hogy önmagát megüresítve szolgálai formát vett fel Jézus.** Isten megpróbálja lefordítani a kimondhatatlant, amit Jézus jelent. Aztán nézzétek Isten szavát, csak gondoljuk el, hogy tudja Isten a maga gondolatait, amiről azt mondja az ige, hogy *„az én gondolataim nem a tiétek”*, vagyis fogalmunk sincs Isten gondolatainak magasságáról és mélységéről, mégis Isten el akarja mondani a gondolatait. Hogy le kell szegényíteni, hogy a mi véges, töppedt elménk ebből valamit be tudjon fogadni. Aki a szavával világmindenséget teremt, nem tudjuk, hogy hogyan, hogy mondja el a gondolatait, hogy emberi nyelven érthető legyen és még vállalja azt is, hogy a fordító téved, hogy a másoló hibázik. Annyira itt akar lenni velünk, annyira benne akar lenni az életünkben. **Emberi szavakba még így leszegényítve is sok százmillió ember imádja a Krisztus Jézust és követi, olyan ereje van, hatása.**

Mindeközben persze lehet gúnyolni, megmosolyogni, semmibe venni, mert embereknek

kiszolgáltatottan jön Isten közel. Így jött Jézusban, nézzétek csak mi történik, így megy a Golgota keresztjére. Odaállnak senkiházi emberek, köpködik, ütök, és azt kérdezi Jézus: „*Miért ütsz engem? Mit vétettem ellened?*” Semmit. „*Akkor miért ütsz? Miért gyűlölsz?*” És akik gyalázzák ma is Jézust, vajon miért? Mit tett ellenük? Mit vétett ellenük? Mert utálni azt szoktuk, akit úgy gondolom, hogy van miért. Jézust miért? És megengedi Jézus, hogy megköpjék, megkötozzék és megöljék. Az Istent. Félelmetes. Hogy megüresítette önmagát! **Hogy leszegényítette a világmindenség ura önmagát. Miért? Hogy eljőjön közénk.**

Azt mondja az Írás, hogy az utolsó időben mennyei dicsőségében fog visszajönni: „*Meghajol előtte minden térd a föld alatt valóké, a földieké és mindenki ott fog térdelni előtte ha hitt benne, ha nem, mert ott a teljes mennyei dicsőségében jön.*” De egész közel akart jönni hozzánk, valóságos emberi testben, hogy lefordítsa, élénk élje, hogy: *Szeret az Isten, Ember! Megbocsátotta a bűneidet, Ember! Biztosítja a jövődet, Ember! Számíthatsz rá, bátran fordulj hozzá, imádkozz hozzá, beszélj vele, dicsőítsd Őt a jóságáért!* Ahogy lehetett Jézust megvetni, meggyalázni, úgy lehet a Bibliát megvetni, meggyalázni, eltüzelni, Ceaușescu-módján WC papírt csinálni belőle. Milyen hatalmas az Isten! Ezt is engedi és ez se árthat neki. Értitek? Nem árthat neki. Az ügyét viszi tovább.

És itt jön a harmadik: **Milyen erőtlenül van jelen, kiszolgáltatottan, megszegényítve az Isten benned.** Jézus Krisztusban is, a Bibliában is és benned, akiben tovább viszi az Ő szent ügyét. Lehet ennél szegényesebb otthona és küldötte, mint én? És mégis te vagy és én vagyok. Leszegényítve. Hova kell az Istennek mélyre hajolnia, hogy az én okoskodó, buta szívem, fejem, életem alkalmas legyen arra, hogy Ő megjelenjen bennem és meglássa a feleségem, meglássa a férjem. Nem engem, hanem Őt. Meglássa a testvérem, a gyerekeim Őt.

Lehet szegényebb, egyszerűbb otthona, mint az életed? És mégis vállalja.

„*Tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítsen.*” – mondja az apostol. Egy ilyen alkalmon ültök. Hallgatjátok az igehirdetés bolondságát. Én vállalom, mert ez a görögnek, meg a rómainak, akik akkor hallgatták, meg a zsidónak, aki akkor hallgatta, meg a mai embernek botránkozás és bolondság. Semmit nem változtunk. Pedig ez az életnek beszéde lenne. **És akik befogadják az igehirdetés bolondsága által a nekik címzett örömhírt, hogy szeret az Isten és megbocsátott, azokban otthonra talál és eszközzé teszi őket.** Értitek? Nincs olyan, hogy keresztyén vagyok, csak semmire nem lehet használni. Ha keresztyén lettél, akármilyen vagy, tud használni az Isten. Ha nem lettél, igyekezhetsz akárhogy nem is leszel.

Testvérek, ha próféta szó hallatsz, az sohasem emberi megfontolásból jön, soha nem ember akaratából, hanem a Szentlélektől. Isten azt akarja, hogy az Ő beszéde behatoljon ebbe a világba, az életbe, az emberi szívekbe és megnyerjen magának emberi életeket, hogy egy se vesszen el közülünk a halálba. Mi minden elporladt sok ezer év alatt, milyen érdekes, hogy a Biblia itt van! Évszázadok óta mindenki fogyatékos volt, aki ezt olvasta és elhitte? Mind ütődött volt, csak még nem bizonyították be egészen pontosan róluk? Ez tiszta hazugság, csak a sánta kutyát is előbb utol lehet érne, ha ez hazugság lenne. Isten minden áron be akar hatolni a mi életünkbe, és ebbe az Ő igéjét, beszédét, használja és a Lelkével munkálja azt.

Vársz-e valamit a Bibliától? Isten igéjétől? Az is egy dolog, hogy semmit. De ha mégsem így van, ha vársz tőle valamit, akkor az mi? Mit vársz a Bibliától, ha vársz tőle valamit? Vigyázz, nem tankönyv, nem szociológia, nem pszichológia, nem történelemkönyv. Vigyázz, ez egyik sem. Annak meg vannak a maga tudományai és a maguk könyvei. Ha valaki a

Bibliától csak emberit vár el, nem is fog tőle mást kapni csak emberit. Ha valaki a Bibliától többet vár el ennél, az többet is fog kapni. Te mit vársz el a Bibliától? Nos, ha meg akarod tudni, hogy mi van a szívedben, akkor azt a Bibliából megtudhatod. Nem a pszichológusodtól. A Bibliából megtudhatod, Istentől. Azt is, hogy hogyan szabadulhatsz meg bűnökből és bűnterhek alól, Istentől megtudhatod. Ha belső békességre vágysz az életeddel, a sorsoddal, azt mondja Jézus: „*Én nem olyan békességet adok, mint a világ adja, ne nyugtalankodj!*”

Végül is a Biblia csak egy nagy történetet mond ám el mindvégig. Hatvanhat könyvön keresztül egy történetet mond el mindvégig. **Azt, hogy az Isten által teremtett ember bűnbeesése nyomán mindnyájan bűnös emberként érkezünk erre a világra. De Istennek tetszett, hogy ebből kihozzon minden embert, méghozzá úgy, hogy előre megbocsátja a bűneit.** Nem azt mondja, hogy: *Térdre, imára, korbács a hátra.* Nem-nem. Előre megbocsátotta minden bűnödet. Aki itt vagy, ha ezt mered hinni, én teljes hittel hirdetem: „*Megbocsátottam minden bűnödet.*” Múlt időben. Ha nincs mit, az más. Ha valaki úgy jön, hogy neki nincs mit, annak tényleg nem lehet megbocsátani. Aki megbocsát magának, mint ahogy végtelen nagy hibaként mondják nagyon okos emberek, még okosabbaknak: *Bocsáss meg magadnak!* Vágd szájon és holnap is megbocsátasz magadnak. Lopd meg, öld meg, aztán bocsáss meg

magadnak. Micsoda képtelenség! De az Isten megbocsátott. Mindent. Előre neked is. Na ez az igehirdetés bolondsága. Eljött Jézus az egyetlen nagy történet szerint, hogy mindezt elmondja és megmutassa neked.

Mit vársz a Bibliától? **Ne várj mesterkéltséget Jézusról, de hallhatod az igazat, amit a Szentlélektől indítva leírtak Isten elhívott szolgálói, a próféták és a szemtanú apostolok arról, hogy téged megváltott, neked bűnbocsánatot adott, neked örök életet adott és vár rá, hogy egyszer kinyújtsd érte a kezéd és mondd azt: „*Add ide Uram, ha ez az enyém!*”** Ez a bolondság. Ez az evangélium.

Ámen!

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Kedd: Fífa Biblia óra 19:00 (kéthetente)

Férfi Biblia óra 18:30 (kéthetente)

Szerda: kóruspróba 19:00

Csütörtök: Gyülekezeti Biblia óra 10:00

Gyülekezeti hittanórák 17:00 (óvodás, alsós, felsős korosztályban).

Péntek: ifi órák; Agnus 16:00, Juvenis 17:00, Mini 18:00, Nagy ifi 18:30.

Vasárnap 10:00 istentisztelet, gyermek istentisztelet, kóruspróba 11:30, ifjúsági kórus próba 11:30.

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor

